εἴσαστε σεῖς. Δέχεστε λοιπὸν νὰ μὲ ὑπηρετήσετε ;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀμοιβή, ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ Παρνταγιάν.

— Θὰ σᾶς δίνω 500 σκοῦδα τὸ μῆνα καὶ ἐπὶ πλέον θὰ σᾶς φιλοξενῶ ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ στὸ μέγαρό μου... Εἴσαστε εὐχαριστημένος;

— Πολύ, ἐξοχώτατε, εἶπε ὁ Παρνταγιάν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ πληρωμή... Ἡ ἀμοιβή μου ποιά θάναι ;

— Ἂν ἡ συνωμοσία ἐπιτύχει, θὰ εὐεργετηθῆς ὅσο σοῦ πρέπει...

— Δὲν τὴ θέλω γιὰ τὸν ἑαυτό μου αὐτὴ τὴν ἀμοιβή, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ γιὰ τὸ γυιό μου... Ἡ μᾶλλον τὰ θέλω ὅλα γιὰ τὸν γυιό μου. Ἂν συμβεῖ νὰ σκοτωθῶ δηλαδή, θὰ τοῦ δώσετε μιὰ δωρεὰ 100.000 φράγκων. Ἐπίσης, ἂν ἡ συνωμοσία ἐπιτύχει, τὸ ἀξίωμα τοῦ λοχαγοῦ εἶνε ἀρκετὴ ἀμοιβὴ γιὰ τὸ γυιὸ ἑνὸς γενναίου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος σᾶς ὑπηρέτησε πιστά...

— Πολὺ καλά ! Εἶμαι σύμφωνος ! Θἀρχίσουμε ἔπειτα ἀπὸ δυὸ μῆνες. Πρέπει λοιπὸν στὶς ἀρχὲς τοῦ Ἀπριλίου νἀρθῆτε στὸ μέγαρό μου τοῦ Μπάμ, στὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ σᾶς ἰδῆ κανείς. Πέστε μόν ὅμως τί θὰ κάνετε ὥς τότε ;

— Τὸν περιηγητή, ἐξοχώτατε !

— Ἔχετε χρήματα ;

— Ὑποθέτω... Δηλαδὴ δὲν ὑποθέτω, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἔχω...

Ὁ Μονμορανσὺ ἔβγαλε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα σακκίδιο μὲ χρυσᾶ νομίσματα.

Ὁ Παρνταγιὰν τὰ ἐτσέτωσε ἀλλόστως.

Μιὰ ὥρα κατόπιν, ὅλοι οἱ πελάτες τοῦ ξενοδοχείου κοιμόντουσαν. Μονάχα ὁ Μονμορανσὺ καὶ ὁ Παρνταγιὰν ἀγρυπνοῦσαν στὰ δωμάτιά τους.

— Ἐπέτυχα τὸν ἄνθρωπο ποὺ χρειαζόμουν ! σκεφτόταν ὁ ἕνας. Ὁ δοῦξ τῆς Γκύζης θὰ τὸν πλήρωνε παπάκριβα, ἂν τὸν εὕρισκε.

— Διακινδυνεύω τὸ κεφάλι μου ! συλλογιζόταν ὁ ἄλλος. Ἐξασφαλίζω ὅμως τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ μου...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΟΣΚΟΒΣΚΥ

Ὁ περίφημος μουσικοσυνθέτης καὶ πιανίστας Μοσκόβσκυ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦταν ὄχι μόνο ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς καλλιτέχνες τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ πνευματώδεις.

Μιὰ μέρα περπατοῦσε σὲ κάποιο πάρκο τοῦ Παρισιοῦ μαζὺ μ' ἕναν συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος προκαλοῦσε πολὺ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ καὶ ἀνάλογη ἀξία. Ὁ Μοσκόβσκυ λοιπόν, θέλοντας νὰ τὸν πειράξῃ, τοῦ εἶπε :

— Ἀπόψε, ποὺ λές, φίλε μου, σὲ εἶδα στὸν ὕπνο μου... Ὀνειρεύτηκα πὼς εἶχα πεθάνει τάχα λίγες ὧρες ὕστερ' ἀπὸ σένα καὶ ὅτι προσπαθοῦσα νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο, ὅπου ἐσὺ εἶχες ἤδη μπεῖ... Ὁ ἄγγελος ὅμως ποὺ φύλαγε στὴν πόρτα, δὲν μ' ἄφνε νὰ προχωρήσω, ἐνῶ ἐγὼ ἐπέμενα. Τότε ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος, ἀκούγοντας τὴ φασαρία, παρουσιάστηκε στὴν πόρτα.

— Τί τρέχει; φώναξε. Ποιός εἶσαι σὺ ποὺ φωνάζεις ;

— Εἶμαι ὁ Μοσκόβσκυ, τοῦ ἀπάντησα.

— Δὲν ἔχω ξαναακούσει τ' ὄνομά σου. Τί δουλειὰ ἔκανες στὴ γῆ ;

— Μουσικός.

— Μουσικὸς λέει ; Φεύγα ἀμέσως, σὲ παρακαλῶ, γιατὶ ἐδῶ πέρα δὲν δεχόμαστε μὲ κανέναν τρόπο μουσικούς. Κάνοιν μεγάλη φασαρία καὶ μᾶς σκοτίζουν χωρὶς λόγο...

Καθὼς ὅμως μισάνοιξε τὴν πόρτα, εἶδα πίσω ἀπὸ τ' ἄνοιγμα ἐσένα καὶ φώναξα στὸν Ἅγιο Πέτρο :

— Ἐ, φιλαρᾶκο ! Ἐδῶ πέρα βλέπω περνοῦν καὶ ρουσφέτια. Τὸ φίλο μου γιατὶ τὸν ἔμπασες μέσα, ἀφοῦ εἶνε κι' αὐτὸς μουσικός ;

Ὁ Ἅγιος Πέτρος χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε :

— Σὲ γέλασαν, παιδί μου. Αὐτὸς δὲν ἐσκάμπαζε γροῦ ἀπὸ μουσικὴ ὁ κακόμοιρος !...

ΙΕΡΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Στὴ νῆσο Κορσικὴ φυλάσσονται τὰ ἑξῆς ἱερὰ κειμήλια : ἡ ῥάβδος τοῦ Μωϋσέως, ἕνας βῶλος ἀπὸ τὸ χῶμα ποὺ πλάστηκε ὁ Ἀδάμ, ἡ πλευρὰ τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ γάλα τῆς Θεοτόκου !

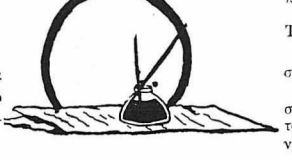

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἀντώνιος Μάτσας, ὁ μεγάλος Ἕλλην μηχανικός. Ἕνας δάσκαλος μικρότερος ἀπὸ τοὺς μαθητάς του !... Ἡ πεποίθησις τοῦ Μάτσα στὰ ἔργα του. Πῶς προέβλεψε τὴν κατάρρευσι ἑνὸς σπιτιοῦ. Ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ Δανὸς καρροτσέρης. Ἀπάντησις πληρωμένη.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1907, ζοῦσε στὰς Ἀθήνας ὁ μηχανικὸς Ἀντώνιος Μάτσας, ὁ ὁποῖος εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ καὶ τὸ θαυμασμὸ ὅλων τῶν συγχρόνων του γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιστημονική του μόρφωσι.

Ὁ Μάτσας, ἀφοῦ σπούδασε στὸ ἐξωτερικὸ καὶ πῆρε τὸ δίπλωμά του μὲ ἄριστα, κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα καὶ διωρίστηκε νεώτατος, μόλις εἰκοσιτριῶν ἐτῶν, καθηγητὴς στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, ὅπου πολλοὶ μαθηταί του, ὅπως ὁ στρατηγὸς Σμολένσκης καὶ ἄλλοι, ἦσαν συνομήλικοί του, μερικοὶ δὲ καὶ μεγαλύτεροί του !

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ἡ Δυπημένη

(Εἰκὼν τοῦ Στράους)

Θέλοντας νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ σύστημα τῶν διδασκάλων του στὸ Παρίσι, κατὰ τὴν ὥρα τῆς διδασκαλίας του φοροῦσε μέσα στὴν τάξι ρεντιγκότα, πρᾶγμα ποὺ προκαλοῦσε τὰ πειράγματα τῶν συγχρόνων του. Κυκλοφοροῦσε μάλιστα σχετικῶς καὶ τὸ ἑξῆς σατυρικὸ δίστιχο :

Πόσο μὲ κάνει νὰ γελῶ ἡ ἄσχημή σου (φάτσα,
Παρισινὲ διδάσκαλε, κοπλιμεντόζε Μά- (τσα!

Ὁ Μάτσας, ὅταν ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν, ἀνέλαβε νὰ κατασκευάσῃ τὴ γέφυρα τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς κοντὰ στὸ Ἀστεροσκοπεῖο, ἔργον τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο τότε δυσκολώτατο. Ἐπειδὴ δὲ μερικοὶ ἀντίπαλοί του διέδιδαν ὅτι μετὰ τὴν ἀφαίρεσι τῶν ξυλίνων στηριγμάτων θὰ ἔπεφτε, ὁ Μάτσας, μόλις τελείωσε τὸ ἔργον του, πῆγε καὶ στάθηκε κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τῆς γεφύρας, καπνίζοντας ἀπαθέστατα ἕνα πούρο !

Ἡ τότε Κυβέρνησις, ἡ ὁποία ἐξετίμησε ἀπὸ νωρὶς τὴν ἱκανότητα τοῦ Μάτσα, τοῦ προσέφερε μιὰ θέσι, τὴν ἐποία ὅμως αὐτὸς ἐθεώρησε κατώτερη τῆς ἀξίας του.

— Μά, κύριε Μάτσα, τοῦ παρατήρησε τότε ὁ ὑπουργός, πρέπει νὰ κάνετε σιγὰ—σιγὰ τὴ σταδιοδρομία σας, ὅπως κι' ἐγώ...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπιθυμῶ ν' ἀποφύγω ! ἀπάντησε ἀγέρωχα ὁ νεαρὸς μηχανικός.

Ἄλλη μιὰ φορά, ἐνῶ βρισκότανε μὲ ὑπηρεσία στὴν Αἴγιυττο, προσεκλήθη σὲ γεῦμα ἀπὸ ἕναν ὁμογενῆ μας, ἐγκατεστημένο ἐκεῖ. Ἀλλὰ μόλις μπῆκε μέσα στὸ σπίτι τοῦ ὁμογενοῦς κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς τοίχους καὶ στὸ ταβάνι, εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Τὸ σπίτι σας κινδυνεύει νὰ πέσῃ...

Οἱ προσκεκλημένοι δὲν πίστεψαν τὰ λόγια του καὶ γέλασαν πολὺ εἰς βάρος του, ὅταν ἔφυγε. Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὲς μέρες καὶ τὸ σπίτι κατέρρευσε πραγματικά !

* * *

Ὅταν ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος ἐπεσκέφθη κάποτε τὴν πατρίδα του Δανία, ἔτυχε νὰ φιλοξενεῖται ἐκεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ ὁ τότε αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Ἀλέξανδρος, μαζὺ μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Βασιλεύς μας βγῆκε μιὰ μέρα περίπατο.

Ὅταν οἱ δυὸ Ἡγεμόνες εἶχαν πειὰ κουραστεῖ περπατῶντας, εἶδαν ἔξαφνα νὰ περνάη μπροστά τους κάποιος χωριάτης μὲ τ' ἁμάξι του, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσαν νὰ τοὺς πάρῃ μαζύ του.

Ὁ χωρικὸς δέχτηκε πρόθυμα τὴν παράκλησί τους καί, χωρὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ, τοὺς ἐπῆρε στὸ ἁμάξι του.

Καθὼς ἐγύριζαν λοιπὸν κι' οἱ τρεῖς, ὁ χωριάτης θέλησε νὰ μάθῃ ποιοὶ ἦσαν.

— Ἐγώ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, εἶμαι ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας.

— Κι' ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Γεώργιος, εἶμαι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.

— Κι' ἐγὼ ξέρετε ποιός εἶμαι; φώναξε ὁ δύσπιστος χωριάτης, ἀφίνοντας τὰ λουριὰ ἀπ' τὰ χέρια του καὶ καγχάζοντας. Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας !...